

14/09/1998

Mengapa Dr Mahathir pecat 'ayam didik'

A Kadir Jasin

APABILA Datuk Seri Dr Mahathir Mohamad mengambil alih pemerintahan negara pada 16 Julai 1981, beliau membawa bersamanya dinamisme seorang pemimpin akar-umbi dan memberi nafas baru kepada Dasar Ekonomi Baru (DEB).

Walaupun DEB lahir dan bertapak pada zaman Tun Abdul Razak, umum mengakui falsafah dan matlamatnya banyak dipengaruhi oleh pemikiran Dr Mahathir seperti yang terkandung dalam buku Dilema Melayu.

Dr Mahathir menyuntik dinamisme, reformasi dan wawasan ke dalam dasar itu dengan memberikannya pentakrifan dan pendekatan baru. Beliau melakukan anjakan di dalam pelaksanaannya.

Ini tidak sukar dilakukan kerana beliau faham secara mendalam titik-tolak dasar itu.

Bagi membolehkan dasar itu berjalan lancar dan reformasi ekonomi berjaya, Dr Mahathir memerlukan kestabilan politik.

Pas yang dipecat daripada Barisan Nasional (BN) pada 1977 semakin mengancam dan kejayaan Revolusi Iran pada 1980 memberikan parti itu semangat baru.

Untuk menyekat pengaruh Pas, Dr Mahathir perlu memperkukuhkan kepemimpinan Islam dalam Umno. Walaupun beliau sendiri faham isu agama dan fasih mengenai pemikiran Islam, Dr Mahathir mahu Umno dan kerajaan dianggotai lebih banyak pemimpin dan cendekiawan Islam berwibawa.

Datuk Seri Anwar Ibrahim yang ketika itu memimpin Angkatan Belia Islam Malaysia (Abim) dan terbilang sebagai penggerak massa dikatakan sedang membuat pertimbangan untuk memasuki politik secara cergas. Pilihan terbuka kepada beliau sama ada menyertai Umno atau Pas.

Kejayaan Dr Mahathir menarik beliau menyertai Umno hanya beberapa minggu sebelum pilihan raya umum 1982 disifatkan oleh pemerhati dan pengulas politik sebagai political coup (rampasan kuasa politik) yang besar.

Ganjaran kemasukan Anwar ke dalam Umno adalah besar, risikonya juga tinggi. Sejak awal, Dr Mahathir terpaksa mempertahankan keputusannya membawa masuk Anwar ke dalam Umno. Banyak pihak kurang senang dengan kemasukannya.

Mereka bimbang dan curiga dengan latar belakangnya sebagai penentang kerajaan dan cara beliau dibawa masuk ke dalam parti. Tidak kurang pula yang melihat Anwar sebagai saingan.

Belum pun berita kemasukan Anwar tersebar, Dr Mahathir sudah ditekan oleh wartawan yang menghadiri sidang akhbar di Jabatan Perdana Menteri pada 29 Mac, 1982 supaya memberi bukti bahawa Anwar sejak sekian lama menjadi 'ahli tidak rasmi' parti itu.

Pada sidang akhbar itulah Dr Mahathir memperkenalkan 'Saudara' Anwar yang ketika itu berusia 35 tahun sebagai ahli terbaru Umno.

Beliau juga ditanya apakah keistimewaan Anwar sehingga berita kemasukannya ke dalam Umno diumumkan di Jabatan Perdana Menteri dan tidak di Ibu Pejabat Umno.

Apa yang berlaku selepas itu adalah sejarah. Anwar menang Pilihan Raya Umum 22 April 1982 di Permatang Pauh, Pulau Pinang, dengan menjatuhkan Ahli Parlimen Pas, Zabidi Ali dengan kelebihan undi yang besar.

"Anak ayam yang baru tumbuh bulu pahat sudah boleh berlari. Pilihan kita tepat," kata Dr Mahathir mengulas kemenangan Anwar.

Dr Mahathir segera melantiknya Timbalan Menteri di Jabatan Perdana Menteri yang sekali gus meletakkan Anwar sebagai 'ayam didik' Perdana Menteri.

Ahli Majlis Tertinggi (MT) Umno, Datuk Ibrahim Ali, dalam temu bualnya dengan penulis Joceline Tan dalam New Sunday Times semalam berkata Anwar 'ditatang macam anak raja' oleh Dr Mahathir.

Ibrahim, yang sama-sama memimpin pergerakan pelajar pada zaman revolusi kampus awal tahun 70-an, muncul sebagai pengkritik Anwar yang paling lantang dalam mesyuarat MT yang memecat Anwar daripada parti pada 3 September.

Daripada Timbalan Menteri, Anwar naik sepantas kilat menjadi Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, Menteri Pertanian, Menteri Pendidikan dan Menteri Kewangan.

Tiap kali beliau dinaikkan pangkat oleh Dr Mahathir, setiap kali pula pemimpin lain Umno berasa terpinggir. Seseengahnya tidak menyembunyikan kemarahan mereka terhadap Dr Mahathir.

Tidak keterlaluan dikatakan bahawa Dr Mahathir kehilangan banyak kawan dan penyokong dalam Umno kerana beliau dianggap terlalu taksub menyokong dan menaikkan Anwar.

Antaranya ialah Tan Sri Musa Hitam yang pernah menjadi timbalan Dr Mahathir dalam kerajaan dan parti, Tan Sri Tengku Razaleigh Hamzah, Datuk Seri Abdullah Ahmad Badawi dan beberapa lagi.

Lagipun tidak semua tindakan Anwar dalam Umno dan kerajaan mendapat restu Dr Mahathir. Contoh terbaik kesediaan Anwar bertindak di luar kehendak ketua ialah apabila dia melancarkan cabaran terhadap Tun Ghafar Baba dalam pemilihan parti 1993 dan menubuhkan apa yang dipanggil 'Team Wawasan'.

Apabila Dr Mahathir menyedari political manoeuvring atau muslihat politik Anwar, kedudukan Ghafar tidak boleh diselamatkan lagi dan beliau dinasihatkan menarik diri.

Nasihat Dr Mahathir supaya tidak ditubuhkan team atau pasukan untuk bertanding jawatan parti juga tidak dihiraukan atas alasan mereka lebih faham pemikiran Presiden parti dan apa yang mereka lakukan kononnya 'untuk kebaikan agama, bangsa dan negara'.

Dalam erti kata yang lain, mereka berpadukan falsafah Barat iaitu matlamat menghalalkan cara, walaupun cara yang diamalkan itu tidak baik dan tidak sopan.

Selain Anwar, pendukung utama 'Team Wawasan' ialah Tan Sri Abdul Rahim Tamby Chik, Tan Sri Muhammad Muhd Taib dan Tan Sri Muhyiddin Yassin. Turut memenangi jawatan Naib Presiden ialah Datuk Seri Najib Tun Razak.

Tidak lama selepas itu, Rahim tersingkir daripada jawatan Ketua Pemuda akibat tuduhan terbabit dalam kegiatan seks dengan gadis bawah umur. Beliau tidak dihadapkan ke mahkamah tetapi Peguam Negara, Tan Sri Mohtar Abdullah, berkata penyiasatan polis menimbulkan keraguan terhadap kelakuan beliau. Anwar turut mendalangi kejatuhan Rahim.

Turut tersingkir daripada jawatan ialah Muhammad yang ditangkap dan dihadapkan ke mahkamah di Australia kerana gagal mengisytiharkan sejumlah besar wang ketika cuba meninggalkan negara itu. Beliau didapati tidak bersalah tetapi pihak pendakwa raya Australia kini merayu membicarakan semula kes beliau.

Dalam pemilihan parti 1996, nama 'Team Wawasan' tidak kedengaran lagi kerana Anwar sudah berada di atas dan tidak tercabar. Lagipun Dr Mahathir setia memegang tangan beliau dan diramalkan akan menyerahkan teraju kepadanya pada bila-bila masa.

Jadi mengapakah pada saat terakhir ini, ketika tidak wujud lagi kecurigaan bahawa Anwarlah bakal pengganti Dr Mahathir, maka dia tiba-tiba disingkir?

Ada yang mendakwa ia berpunca daripada perbezaan politik dan pengurusan ekonomi negara. Itulah modal Anwar dan itu jugalah yang dihebahkan ke seluruh dunia oleh media massa asing.

Nyata itu bukanlah sebabnya. Dan bukan juga keingkaran Anwar. Berbeza pendapat bukan perkara baru dalam perhubungan mereka. Anwar cukup bangga memberitahu umum yang dia boleh berbeza pendapat dengan Dr Mahathir.

Malah, Dr Mahathir berkata dalam isu pengurusan ekonomi sejak kegawatan melanda setahun lalu, Anwar sudah mula mengubah pendirian dan menerima hakikat bahawa dasarnya yang mirip dasar Tabung Mata Wang Antarabangsa (IMF) tidak berkesan.

Puncanya ialah masalah peribadi Anwar yang membabitkan salah laku seks dan beberapa perbuatan lagi yang menurut Dr Mahathir tidak melayakkan beliau menjadi pengganti.

Ini adalah tuduhan yang berat yang mustahil dibuat oleh sesiapa, khasnya Perdana Menteri, terhadap orang paling rapat dengannya tanpa bukti yang meyakinkan.

Tuduhan sebegini mustahil dibuat tanpa bukti yang kuat kerana ia bukan saja memalukan yang kena tuduh tetapi juga Umno dan kerajaan yang selama ini menjadi gelanggang politik Anwar.

Yang lebih malu ialah Dr Mahathir kerana dia bukan saja membawa Anwar masuk ke dalam Umno, tetapi selama 16 tahun membimbing dan memimpinnya sehingga mencetuskan perasaan tidak puas hati banyak pemimpin dan ahli parti.

Mustahil ia satu konspirasi atau pakatan jahat. Apatah lagi pakatan jahat di peringkat paling tinggi seperti didakwa Anwar.

Siapa yang memaksa siasatan polis terhadap surat layang Ogos, 1997? Siapa yang memaksa siasatan polis terhadap buku 50 Dalil Mengapa Anwar Tidak Boleh Jadi PM?

Apabila surat layang 1997 tersebar, banyak rakan Anwar, termasuk dalam media massa, berpendapat tidak bijak membuat laporan polis kerana Anwar sendiri berkali-kali menyifatkan surat layang sebagai budaya kotor yang tidak perlu diberi tempat.

Mereka memberi amaran siasatan polis ibarat pedang dua mata. Ia boleh menjadi senjata makan tuan. Tetapi pandangan mereka sekadar pandangan kerana penasihat Anwar berpendapat keadilan dan usaha membersihkan nama bermula dengan laporan polis. Maka ADC Anwar sendiri yang membuat laporan terhadap surat layang itu.

Apabila buku 50 Dalil Mengapa Anwar Tidak Boleh Jadi PM terbit Jun lalu, Anwar dan Setiausaha Sulitnya, Mohamed Azmin Ali, adalah antara dua pihak yang membuat laporan polis di samping mendapatkan perintah mahkamah menyekat penerbitan dan penjualan buku itu.

Apakah polis mempunyai pilihan selain menjalankan siasatan paling rapi kerana yang membuat laporan itu adalah orang kedua paling berkuasa di negara ini?

Kalaupun Anwar masih percaya dan mahu meyakinkan khalayaknya bahawa dia mangsa pakatan jahat, jalan terbaik merongkai kekusutan ini ialah dengan menyerahkannya kepada mahkamah.

Polis dan Pejabat Peguam Negara yang terbabit terus dengan kes ini tidak harus menunggu terlalu lama. Kekusutan yang dihadapi sekarang boleh menjadi ancaman kepada ketenteraman awam dan keselamatan negara jika tidak ditangani segera.

Jika penjelasan Perdana Menteri masih belum meyakinkan semua pihak, gerakan reformasi Anwar pun mustahil boleh meyakinkan semua pihak bahawa tuduhan terhadapnya dusta semata-mata. Apatah lagi jika agenda reformasi itu bertujuan mengalihkan pandangan umum daripada perkara pokok iaitu tuduhan terhadapnya.

Jawapan mutakhir hanya boleh dicari di mahkamah. Kalau sabit kesalahan, selesailah cerita ini. Kalau tidak, bersihlah nama Anwar dan besar kemungkinan berakhirlah riwayat politik orang yang membuat fitnah terhadapnya.

(END)